

Федерації та інших зарубіжних країн: теоретичні аспекти : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних та правових вчень» / І. В. Бондаренко. – К., 2004. – 253 с. **9.** Теория государства и права : курс лекций / под ред. Н. И. Матузова и А. В. Малько. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : Юристъ, 2001. – 776 с. **10.** Правоохранительные органы : учебник / под ред. А. В. Ендольцевой, О. А. Галустяна, А. П. Кизлыка. – 6-е изд., перераб. и доп. – М. : ЮНИТИ-ДАНА ; Закон и право, 2009. – 447 с. **11.** Скакун О. Ф. Теория держави і права : підручник ; пер. з рос. / О. Ф. Скакун. – Х. : Консум, 2001. – 656 с. **12.** Дяченко В. І. Система правоохоронних органів : навч. посіб. / В. І. Дяченко. – К. : КНЕУ, 2003. – 320 с. **13.** Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К. ; Ірпінь : Перун, 2002. – 1440 с. **14.** Черданцев А. Ф. Теория государства и права : учеб. для вузов / А. Ф. Черданцев. – М. : Юрайт, 2000. – 432 с. **15.** Козлихин И. Ю. Позитивизм и естественное право / И. Ю. Козлихин // Государство и право. – 2000. – № 3. – С. 5–11. **16.** Анисимов П. В. Теоретические проблемы правового регулирования защиты прав человека : дис. ... доктора юрид. наук : 12.00.01 / П. В. Анисимов. – М., 2005 – 370 с. **17.** Тихонова Є. А. Методологічні основи побудови системи конституційного законодавства України / Є. А. Тихонова // Конституція України – основа подальшого розвитку законодавства : зб. наук. праць Ін-ту законодавства Верховної Ради України. – К., 1997. – С. 57–60.

Надійшла до редколегії 18.09.2009

УДК [342.51:339.924](477)

Є. В. Пономаренко

ЦЕНТРАЛЬНІ ОРГАНИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ У СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ

Проаналізовано місце та особливості діяльності центральних органів виконавчої влади у сфері євро інтеграції. Обґрунтовано пропозицію щодо доцільності створення Міністерства з питань європейської інтеграції України як центрального органу виконавчої влади, відповідального виключно за забезпечення реалізації євроінтеграційних планів держави.

Проанализированы место и особенности деятельности центральных органов исполнительной власти в сфере евроинтеграции. Обосновано предложение о целесообразности создания Министерства по вопросам европейской интеграции Украины как центрального органа исполнительной власти, ответственного исключительно за обеспечение реализации евроинтеграционных планов государства.

The place and peculiarities in the activity of central agencies of executive power in the sphere of eurointegration are analyzed. It is offered to create the Ministry on European Integration of Ukraine as a central agency of executive power which is responsible only for guaranteeing state European plans' realization.

Євроінтеграція має стати першочерговим пріоритетом для всіх гілок і рівнів влади в Україні, а найперше для органів виконавчої влади. Це пов'язано з рядом причин, зокрема з тим, що: органи

виконавчої влади є суб'єктами, відповідальними за практичне втілення у життя рішень, які приймає Верховна Рада України та Президент України, у тому числі й у сфері євроінтеграції; останні володіють найбільшою кількістю ресурсів (фінансових, організаційних, людських тощо), необхідних для успішного виконання євроінтеграційних завдань України; органи виконавчої влади, так би мовити, пронизують усю державу, будучи, як наслідок, максимально наближеними до населення країни, без підтримки яким інтеграційних планів України останні приречені на невдачу.

З огляду на це, **актуальним** є дослідження місця та особливостей діяльності органів виконавчої влади у сфері євроінтеграції української держави, що є необхідним кроком у напрямку активізації та підвищення результативності євроінтеграційних процесів. Проте вирішення зазначеного наукового завдання є досить складним, оскільки система органів виконавчої влади є надзвичайно розгалуженою, що зобов'язує нас зосередити свою увагу в межах даної статті на аналізі участі у забезпеченні євроінтеграційних процесів лише окремих центральних органів виконавчої влади, що і є **метою** даної статті.

На рівні центральних органів виконавчої влади реалізація заходів з питань забезпечення євроінтеграції України, відповідно до Розпорядження Президента України від 27 червня 1999 р. № 151/99-рп «Про Перелік центральних органів виконавчої влади, відповідальних за здійснення завдань, визначених Стратегією інтеграції України до Європейського Союзу» [1], покладена на: Міністерство економіки України; Міністерство аграрної політики України; Міністерство внутрішніх справ України; Міністерство екології та природних ресурсів України; Міністерство закордонних справ України; Міністерство освіти і науки України; Міністерство палива та енергетики України; Міністерство праці та соціальної політики України; Міністерство транспорту України; Міністерство фінансів України; Міністерство юстиції України; Державний комітет зв'язку та інформатизації України; Державний комітет інформатичної політики, телебачення і радіомовлення України; Державний комітет промислової політики України; Антимонопольний комітет України; Державна митна служба України.

Отже, як випливає з викладеного, на рівні центральних органів виконавчої влади сформовано досить розгалужену систему суб'єктів, покликаних забезпечувати реалізацію євроінтеграційної політики української держави. Зазначена система побудована з урахуванням тих зобов'язань, які покладені на Україну міжнародними документами з питань євроінтеграції. Інакше кажучи, кожний із названих вище суб'єктів є відповідальним за реалізацію євроінтеграційної політики у конкретно визначеній сфері, яких, як відомо, на сьогодні є чимало [2]. Так, наприклад, Міністерство економіки України, з огляду на євроінтеграційні плани нашої

держави, повинно забезпечити системну ринкову трансформацію, реструктуризацію і відкритість економіки, що має привести до лібералізації економіки, приватизації власності й створення конкурентних умов підприємництва, розбудови ринкової інфраструктури, що є необхідними передумовами широкого включення України до інтеграції у торгово-економічні, фінансово-інвестиційні, виробничо-технологічні глобальні процеси взагалі, а не тільки до європейської спільноти [3, с. 187–188].

Схожі завдання, але в, так би мовити, власних сферах, покладено й на інші центральні органи виконавчої влади, проте обсяг статті дозволяє нам зосередити свою увагу на аналізі особливостей участі лише окремих центральних органів виконавчої влади у забезпеченні євроінтеграційних процесів.

Одним із найбільш відповідальних напрямків євроінтеграції, як справедливо наголошується у літературі [4], є адаптація українського законодавства до законодавства ЄС, яка полягає у зближенні із сучасною європейською системою права, що забезпечить розвиток політичної, підприємницької, соціальної, культурної активності громадян України, економічний розвиток держави у рамках ЄС і сприятиме поступовому зростанню добробуту громадян, доведення його до рівня, що склався у державах-членах ЄС.

Необхідність такого кроку передбачена у ст. 51 Угоди про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами [5], у якій наголошено, що важливою умовою для зміцнення економічних зв'язків між Україною та Співтовариством є зближення існуючого і майбутнього законодавства України із законодавством Співтовариства. У зв'язку з цим Україна зобов'язалася вжити заходів до забезпечення того, щоб її законодавство поступово було приведене у відповідність до законодавства Співтовариства.

Ключовими документами, прийнятими для реалізації цього завдання, є схвалена Кабінетом Міністрів України у 1999 р. Концепція адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу [6], а також Закон України «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу» [7], відповідно до яких визначальна роль у реалізації завдань щодо адаптації законодавства належить Міністерству юстиції України, яке, відповідно до покладених на нього обов'язків, має: здійснювати експертизу (готувати висновки) щодо відповідності *acquis communautaire*¹ проектів законів України та

¹ *Acquis communautaire* (*acquis*) – правова система Європейського Союзу, яка включає акти законодавства Європейського Союзу (але не обмежується ними), прийняті в рамках Європейського співтовариства, Спільної зовнішньої політики та політики безпеки і Співпраці у сфері юстиції та внутрішніх справ.

інших нормативно-правових актів, що за предметом регулювання належать до сфер, відносини в яких регулюються правом Європейського Союзу; організувати роботу з підготовки щорічного плану заходів з виконання Програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, проводити моніторинг виконання Програми; здійснювати науково-експертне, аналітичне, інформаційне та методологічне забезпечення виконання Програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, переклад актів *acquis communautaire* українською мовою, підготовку глосарія термінів *acquis communautaire*.

Для реалізації названих завдань у складі Міністерства юстиції України у 2004 р. почав функціонувати Державний департамент з питань адаптації законодавства, який було утворено на базі Центру європейського та порівняльного права і Департаменту міжнародного права Міністерства юстиції України. Структура Державного департаменту створена таким чином, щоб забезпечити виконання покладених на нього завдань, а саме: розробку проєктів законів з метою приведення законодавства України у відповідність до законодавства ЄС; координацію роботи, пов'язаної з виконанням Програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, проведення експертизи проєктів нормативно-правових актів на відповідність законодавству ЄС та підготовку рекомендацій щодо їх удосконалення, а також створення та функціонування загальнодержавної інформаційної мережі з питань європейського права.

Аналіз роботи Міністерства юстиції України у сфері адаптації законодавства, на думку фахівців [8], дозволяє стверджувати, що зазначений процес поступово набирає обертів, у зв'язку з чим можна сподіватися на успішну інтеграцію України до європейського правового простору. Проте для досягнення цієї мети необхідно підвищити ефективність діяльності Міністерства юстиції України у названій сфері, зокрема шляхом: визначення чіткого порядку проведення Міністерством юстиції України правової експертизи законів України, актів Президента України та Кабінету Міністрів України, які розробляються центральними органами виконавчої влади, на предмет їх відповідності основним положенням законодавства ЄС; поліпшення координації діяльності центральних органів виконавчої влади у сфері адаптації та посилення контролю за цією діяльністю, оскільки на сьогодні саме ці органи не завжди в повному обсязі та на належному рівні виконують плани роботи з адаптації законодавства України до законодавства ЄС; збільшення у штатах центральних органів виконавчої влади кількості фахівців, які б на достатньому рівні

володіли іноземними мовами та спеціалізувалися на питаннях європейського права.

Не менш важливим напрямком євроінтеграційної політики є співробітництво України з ЄС у сфері юстиції та внутрішніх справ [9, с. 82]. Необхідність налагодження дієвої співпраці України із ЄС у названих сферах, на думку науковців [10], прямо випливає з проекту Конституції ЄС, у якому напрямки співробітництва в сфері юстиції та внутрішніх справ розподілені наступним чином: політика щодо перевірок на кордоні; політика з питань біженців та імміграції; судова співпраця в цивільних справах; судова співпраця в кримінальних справах; співпраця органів поліції.

Перераховані напрямки співробітництва країн-членів ЄС між собою, а також між іншими європейськими країнами, у тому числі, й Україною відпрацьовані вже досить давно, знайшовши своє закріплення не тільки у проекті Конституції ЄС, а й в інших нормативних актах, зокрема в Програмі дій ЄС у сфері юстиції і внутрішніх справ на 2005–2010 рр., затвердженій на засіданні Європейської Ради 5 листопада 2004 р. у м. Гаага (Гаазька програма). Основними принципами цієї програми є солідарність, пропорційність та повага до різних правових систем держав-членів. Гаазька програма спрямована на врегулювання багатьох питань, що є складовими сфери юстиції та внутрішніх справ (захист фундаментальних прав громадян; надання притулку, міграційна та прикордонна політика; легальна міграція і боротьба з незаконним працевлаштуванням; прикордонний контроль; візова політика; боротьба з тероризмом; поліцейське та митне співробітництво; співробітництво у сфері судочинства тощо) [10].

Співробітництво України з ЄС у названих сферах на сьогодні регламентується схваленим 18 червня 2007 р. на засіданні Ради з питань співробітництва між Україною та ЄС Планом дій Україна – ЄС у сфері юстиції, свободи та безпеки. З метою практичного виконання цього Плану експерти України та ЄС розробили План-графік імплементації положень Плану дій Україна-ЄС у сфері юстиції, свободи та безпеки, який був затверджений 10 квітня 2008 р. під час засідання підкомітету № 6 «Юстиція, свобода та безпека» Комітету з питань співробітництва між Україною та ЄС.

У Плані дій відображені пріоритетні напрямки співробітництва у сфері юстиції та внутрішніх справ, зокрема питання міграції, управління кордонами, боротьба з «відмиванням» коштів, торгівлею людьми та наркотичними засобами, боротьба з організованою злочинністю і корупцією, попередження та боротьба з сексуальною експлуатацією дітей та дитячою порнографією. Виконання заходів, визначених Планом-графіком (містить 99 цілей і передбачає виконання 224 спільних заходів), забезпечить створення в Україні умов для входження в спільний європейський простір

юстиції, свободи та безпеки і суттєво підсилить рівень взаємодії між Україною, ЄС та його країнами-членами у зазначеній сфері.

Активним учасником реалізації заходів, визначених у названому вище плані, є Міністерство внутрішніх справ України, яке в межах своєї компетенції виконує не менш як половину усіх зазначених вище напрямків роботи. Так, на виконання низки указів Президента України [11; 12] щодо державної міграційної політики України та невідкладні заходи щодо підвищення її ефективності 24 червня 2009 р. Постановою Кабінету Міністрів України № 643 [13] утворено Державну міграційну службу України як окремий центральний орган виконавчої влади з питань міграції, діяльність якого спрямовується й координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ України. Зазначений центральний орган виконавчої влади створено на базі Державного департаменту у справах громадянства, імміграції та реєстрації фізичних осіб МВС України та Департаменту у справах біженців та притулку Державного комітету у справах національностей та релігій України.

З метою створення відповідної інфраструктури для утримання нелегальних мігрантів МВС України у 2008 р. було введено в експлуатацію два пункти тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства, які незаконно перебувають в Україні (у Чернігівській та Волинській областях), із загальною кількістю місць на 420 осіб. На сьогодні МВС України вживає дієвих заходів щодо розширення мережі таких пунктів [14].

Наведені приклади відображають лише окремі аспекти євроінтеграційної діяльності МВС України, яка здійснюється і в багатьох інших напрямках та формах, зокрема через:

– адаптацію українського законодавства з питань правоохоронної діяльності до законодавства ЄС. Так, на виконання Плану заходів з адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу на 2008 р. [15] МВС України виконувало два заходи зазначеного Плану як співвиконавець – обидва у сфері транспорту, а саме: з метою забезпечення належного державного контролю за технічним станом транспортних засобів розроблено проект постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку проведення державного технічного огляду колісних транспортних засобів» Зазначений проект направлено до Кабінету Міністрів України, який 9 липня 2008 р. прийняв відповідну постанову [16]; з метою адаптації законодавства України до положень Директиви Європейського Парламенту і Ради Європейського Союзу від 6 червня 2000 р. № 2000/30/ЄС про дорожній технічний контроль придатності до використання на автодорогах транспортних засобів, що використовуються у Співтоваристві за погодженням із зацікавленими центральними органами виконавчої влади, прийня-

ято рішення про розроблення проекту наказу МВС «Про затвердження Порядку проведення контролю технічного стану колісних транспортних засобів під час їх експлуатації», який згодом було затверджено та прийнято [17];

– участь керівників (представників) міністерства в роботі міжнародних організацій, робочих груп тощо. Так, протягом 2008–2009 рр. посадові особи МВС України постійно приймають участь у засіданнях Української частини Підкомітету № 6 «Юстиція, свобода та безпека», де обговорюються проблемні питання виконання Плану дій Україна – ЄС у сфері юстиції, свободи і безпеки та його плану-графіку. Поряд із цим, представники МВС України як запрошені беруть участь у роботі Координаційної ради з питань адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу;

– впровадження європейських стандартів у діяльність органів внутрішніх справ України, що, як слушно наголошується в літературі [18], є необхідним євроінтеграційним кроком українських правоохоронних органів.

Стандартизація діяльності органів внутрішніх справ є, на наш погляд, досить складним завданням, оскільки його вирішення вимагає запровадження значної кількості стандартів (правила) та, до того ж, у значну кількість сфер, а перш за все – у сферу зовнішніх відносин працівників органів внутрішніх справ з населенням.

На рівні Європейського Співтовариства такі стандарти розроблено та зосереджено в ряді документів, зокрема в Декларації про поліцію, прийнятій Парламентською Асамблеєю Ради Європи 8 травня 1979 р. Положення зазначеного документа використовуються поліцейською владою багатьох країн під час вироблення своїх професійних стандартів. Декларація складається з преамбули і трьох розділів – «Етика», «Статус», «Війна та надзвичайний стан – іноземна окупація» Розділ «Етика» стосується всіх співробітників і організацій, включаючи такі органи, як секретні служби, військову поліцію, збройні сили чи воєнізовані загони, що виконують функції поліції. Вони зобов'язані захищати закон, розслідувати злочини і підтримувати громадський порядок та державну безпеку. Етика поліцейського передбачає протистояння порушенням закону. Вагомою нормою цього міжнародного акта є те, що поліцейський, який виконує умови декларації, має право на активну моральну та фізичну підтримку з боку суспільства [19, с. 63–64].

З огляду на викладене, актуальним і надзвичайно важливим завданням у сфері впровадження європейських стандартів у діяльність органів внутрішніх справ України є вирішення питання про ратифікацію фундаментальних міжнародних документів з питань стандартів діяльності правоохоронних органів, якими є названа вище Декларація про поліцію та Європейський кодекс

поліцейської етики, прийнятий Комітетом міністрів Ради Європи у вересні 2001 р. [20], із подальшим «перенесенням» окремих положень названих актів до оновленого Закону України «Про національну міліцію»

Виконуючи завдання щодо впровадження європейських стандартів у діяльність органів внутрішніх справ України, керівництво МВС України протягом останніх років вжило чимало відповідних заходів. Так, наприклад, на підставі наказу від 8 липня 2005 р. № 536 «Про створення постійно діючих мобільних груп з моніторингу дотримання конституційних прав і свобод людини та громадянина в діяльності внутрішніх справ та затвердження Положення про ці групи» [21] створено систему внутрішнього моніторингу за дотриманням прав людини, основним елементом якої визначено мобільні групи з моніторингу дотримання прав людини в діяльності органів внутрішніх справ України [22].

Отже, наведені приклади, на наш погляд, свідчать про системну та комплексну участь МВС України, поряд з іншими центральними органами виконавчої влади, у забезпеченні євроінтеграційних процесів в Україні, що, як наслідок, дозволяє сподіватися на успішне та швидке вирішення завдань, необхідних для набуття Україною повноправного членства в ЄС. Разом із цим, не можна не звернути увагу й на деякі проблеми, які заважають поступовому руху МВС України у напрямку європейської правоохоронної системи. Однією з таких перешкод, на наш погляд, є відсутність чітких перспектив вступу МВС України до Європейського поліцейського відомства (Європолу) [23], що дозволило б суттєвим чином покращити результативність боротьби з транснаціональною злочинністю не тільки українським правоохоронцям, а також і їх європейським колегам.

Разом з тим у сфері, що аналізується, є, так би мовити, і загальні проблеми, пов'язані з відсутністю послідовної політики у розбудові системи суб'єктів, відповідальних за забезпечення євроінтеграційних процесів. Мова йде про постійну зміну назв та ієрархічного підпорядкування суб'єктів, які діють у названому напрямку. Крім цього, не може не привернути увагу і той факт, що названі вище центральні органи виконавчої влади займаються реалізацією євроінтеграційних завдань, так би мовити, паралельно з виконанням великої кількості поточних обов'язків. У зв'язку з цим актуальним є питання про створення Міністерства з питань європейської інтеграції України як центрального органу виконавчої влади, відповідального виключно за забезпечення реалізації євроінтеграційних планів нашої держави.

Список літератури: 1. Про Перелік центральних органів виконавчої влади, відповідальних за здійснення завдань, визначених Стратегією інтеграції України до Європейського Союзу : розпорядження Президента України від

27 черв. 1999 р. № 151/99-рп // Офіційний вісник України. – 1999. – № 27. – С. 121. **2.** Кінаш Б. С. Аспекти інтеграції у Європейське Співтовариство інституцій України / Б. С. Кінаш // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ України. – 2002. – № 5. – С. 155–159. **3.** Міжнародні інтеграційні процеси сучасності : монографія / А. С. Філіпенко (кер. авт. кол.), В. С. Будкін, М. А. Дудченко та ін. – К. : Знання України, 2004. – 304 с. **4.** Задорожній О. Правова система України в європейському правовому просторі / О. Задорожній, М. Гнатовський // Український часопис міжнародного права. – 2002. – № 2. – С. 29–32. **5.** Угода про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами : Угода, Міжнародний документ від 14 черв. 1994 р. // Офіційний вісник України. – 2006. – № 24. – Ст. 1794. **6.** Про Концепцію адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу : постанова Кабінету Міністрів України від 16 серп. 1999 р. № 1496 // Офіційний вісник України. – 1999. – № 33. – С. 168. **7.** Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу : закон України від 18 берез. 2004 р. № 1629-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 29. – Ст. 367. **8.** Мармазов В. Є. Міжнародна правова діяльність Міністерства юстиції: здобутки та перспективи / Є. В. Мармазов // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2004. – № 2–3. – С. 185–189. **9.** Курко М. Н. Діяльність міністерства внутрішніх справ України щодо європейської інтеграції : організаційно-правові засади : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / М. Н. Курко. – Х., 2004. – 229 с. **10.** Передерієв Є. Розвиток співробітництва у сфері юстиції / Є. Передерієв // Вісник прокуратури. – 2006. – № 8. – С. 123–128. **11.** Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 7 листопада 2008 року «Про виконання рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 червня 2007 року «Про напрями державної міграційної політики України та невідкладні заходи щодо підвищення її ефективності» : указ Президента України від 15 груд. 2008 р. № 1163/2008 // Офіційний вісник Президента України. – 2008. – № 47. – Ст. 1424. **12.** Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 червня 2007 року «Про напрями державної міграційної політики України та невідкладні заходи щодо підвищення її ефективності» : указ Президента України від 20 лип. 2007 р. № 657/2007 // Офіційний вісник Президента України. – 2007. – № 21. – Ст. 427. **13.** Про утворення Державної міграційної служби України : постанова Кабінету Міністрів України від 24 черв. 2009 р. № 643 // Офіційний вісник України. – 2009. – № 50. – Ст. 1670. **14.** Інформація щодо діяльності МВС України в рамках відносин Україна – ЄС [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/article/227251>. **15.** Про затвердження плану заходів щодо виконання у 2008 році Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу : розпорядження Кабінету Міністрів України від 11 черв. 2008 р. № 821-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.minjust.gov.ua/0/news/14917>. **16.** Про затвердження Порядку проведення державного технічного огляду колісних транспортних засобів : постанова Кабінету Міністрів України від 9 лип. 2008 р. № 606 // Офіційний вісник України. – 2008. – № 51. – Ст. 1682. **17.** Про затвердження Порядку здійснення контролю за технічним станом колісних транспортних засобів під час їх експлуатації : наказ МВС України від 13 жовт. 2008 р. № 534 // Офіційний вісник України. – 2008. – № 89. – Ст. 2997. **18.** Касараба Ю. Я. Впровадження міжнародних стандартів у діяльність правоохоронних органів в Україні / Ю. Я. Касараба // Держава і право. – 2005. – Вип. 32. – С. 211–216.

19. Негодченко О. В. Забезпечення прав і свобод людини органами внутрішніх справ: організаційно-правові засади : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / О. В. Негодченко. – Х., 2004. – 477 с. 20. Мартиненко О. Державна превенція злочинності в системі органів внутрішніх справ / О. Мартиненко // Право України. – 2005. – № 6. – С. 58–60. 21. Про створення постійно діючих мобільних груп з моніторингу дотримання конституційних прав і свобод людини та громадянина в діяльності внутрішніх справ та затвердження Положення про ці групи : наказ МВС України від 8 лип. 2005 р. № 536 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.khpg.org/index.php?id=1139491776>. 22. Левченко К. Б. Система моніторингу дотримання прав людини в діяльності Міністерства внутрішніх справ / К. Б. Левченко // Наше право. – 2006. – № 2. – С. 5–14. 23. Заворотний Я. Координація діяльності правоохоронних органів держав-членів Європейського Союзу / Я. Заворотний // Вісник прокуратури. – 2006. – № 11. – С. 125–128.

Надійшла до редколегії 17.09.2009

УДК 351.773

К. А. Дейниховська

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ОСОБЛИВОСТІ УРАХУВАННЯ ПОЛІТИЧНИХ СТРАТЕГІЙ У ПРОЦЕСІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ СФЕРОЮ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я В УКРАЇНІ

Проаналізовано організаційно-правові аспекти державного управління сферою охорони здоров'я. Визначено напрямки врахування політичних стратегій під час формування державної політики у сфері охорони здоров'я в Україні.

Проанализированы организационно-правовые аспекты государственного управления сферой здравоохранения. Определены направления учета политических стратегий при формировании государственной политики в сфере здравоохранения.

Organizational and legal aspects of state administration in the sphere of public health are analyzed. Directions of political strategies considering during formation of state policy in the sphere of public health are defined.

Забезпечення здоров'я української нації, безперечно, є одним із пріоритетних завдань держави. Саме на державу покладено функцію управління сферою охорони здоров'я. Можна стверджувати, що за час суверенного існування української державності було зроблено достатньо кроків щодо вдосконалення організаційно-правового забезпечення сфери охорони здоров'я. Проте більшість цих кроків мала декларативний характер, про що свідчить низький рівень фінансового забезпечення сфери охорони здоров'я, що суттєво позначається на якості медичних послуг. Формування дієвої системи охорони здоров'я, на нашу думку, неможливе, без глибоких наукових досліджень щодо організації та функціонування сфери охорони здоров'я, які б ураховували не тільки організаційні,